ISSN 2445-6942

Obskuriøst

Obskuriøst

SCRAPBOG

Nr. 16 sommer 2016 Pris: kr. 30,-

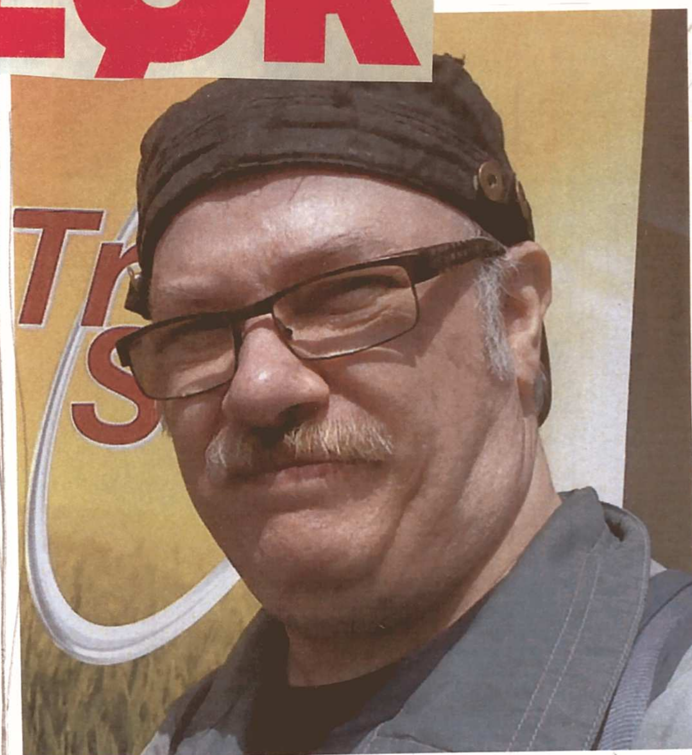
KULØR

LEDER

Her er vi så og hvad er nu dette? Tja, jeg har jo længe udsat jer læsere for mine russiske femårsplaner. Om hvordan jeg ville udarbejde tv-indeks artikler, føre lister over gamle bøger og mere af samme skuffe. Spalte op og spalte ned, på lederplads og i nyhedsbreve. Det må have kedet jer til hudløshed, til sidst – ganske som det skete for redaktøren selv. Obsmobilen, den gamle spand, punkterede sgu og væltede og jeg kravlede ud og ravede væk fra alt det opstillede pis. Det var maj og solen skinnede. Jeg huskede pludselig, at Jack J havde skrevet på Facebook om en canadisk fanzine-redaktør som lavede det hele i hånden, helt ned til de håndtegnede illustrationer. Det lød jo lifligt retro og jeg fik lyst til at træde i samme spor: et analogt produceret blad. Som sagt som gjort. Jeg gik ind i en boghandel, hvor jeg købte skrive- og tegneblokke, sorte penne, blyanter, limstifter, en lineal af træ (som jeg aldrig fik brugt) og meget andet grej. *Nu skulle der leges.*

Scrapbog-vinklen kom til undervejs. Jeg var blevet træt af at spilde papir på at skrive forkert og besluttede kun at benytte mig af udklip, tilsat nogle få, fyndige kommentarer. Men det kunne jeg nu alligevel ikke forsvare at byde læserne. Jeg løste dilemmaet ved at skrive de længere artikler i tekstbehandling og bagefter printe og sætte dem ind, i øvrigt på samme måde som visse illustrationer er kopieret, ikke sakset (man kan jo ligesom ikke være bekendt at klippe i biblioteksbøger). Digital omvej, analogt slutresultat.

Egentlig skulle dette have været et rigtig væmmeligt undergrundsblad: grimt og beskidt. Jeg duer bare ikke til sådan noget, det pæne menneske, jeg inderst inde er, og resultatet kom til at ligne et slags pop art projekt i stedet. Mine grafiker- og kunstnervenner vil nok ryste på hovedet ad denne amatørforestilling og det er okay. Jeg har haft solid hygge ved at sidde og klippe/klistre på bedste beskub; fandt endda nogle grafikstumper fem fra højskoletiden (de lå i en gammel tobaksdåse), og satte nogle streger på papiret, her og der. Efter femten år med bladet må der være plads til en smule tosseri.

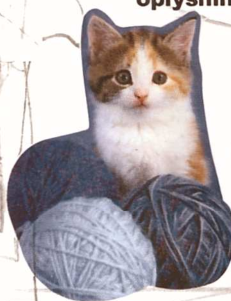
Redaktøren siger tak til Bo Gorzelak Pedersen, Jack J., Joachim Larsen og Jesper Mørch for at lytte, til Nils Markvardsen og Hans Jørn Reimer for at lede og til Jesper Nystad for at give lov.

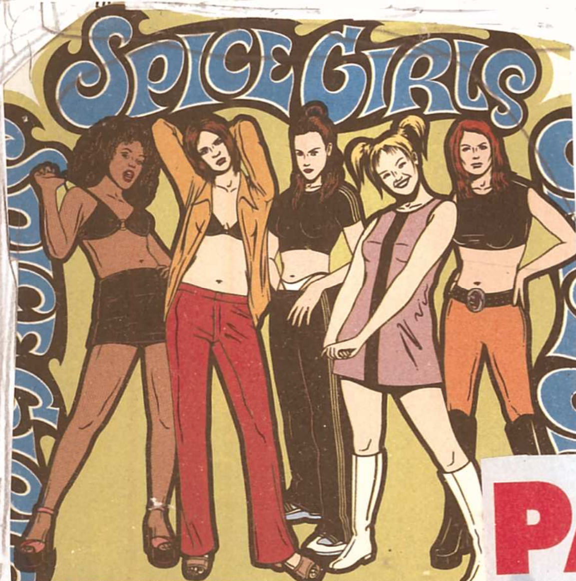
Henrik Larsen, 24. juni 2016

OBSKURIØST NR. 16 (ISSN 2445-6942)
Obskuriøst Scrapbog / Sommer 2016
Pris: Kr. 30,- plus forsendelse
Trykt i 50 eks. hos Frederiksberg Bogtrykkeri
Ansvarshavende redaktør: Henrik Larsen
Kontaktinfo: obsblad@hotmail.com
Alle illustrationer er udelukkende benyttet i oplysningsmæssig henseende

Thank You For The Music!

Periodiske udgivelser under saksen: *Rolling Stone*, *The Face*, *Guitar Player*, *Metal Hammer*, *Bo Bedre*, *Mad og Gæster*, *Familie Journalen*, *Hendes verden*, *Holbæk Amts Venstreblad*, *Metroxpress*, *Bixen*, *The Avengers*, *Action Comics*, *Scooby-Doo* samt *Anders And & Co.*

PÅ SOMMEREN

...ek Amts Venstreblad

lørdag 2. marts 1985

Spionfilm i stedet for gysertime

TV 22.20

Der kommer ingen gysertime i fjernsynet i aften.

Danmarks Radios generaldirektør, Hans Jørgen Jensen, har egenhændigt taget aftenens afsnit af programmet — det var ellers det sidste i denne omgang.

Begrundelsen er, at serien mangler variation, og at den ikke er så spændende, som navnet antyder.

Gysertimen er også blevet kritiseret i radiorådet. Formanden Birte Weiss har udtalt, at »serien er lige så spøgelsesagtig og uvirkelig, som de emner, der tages op«.

I stedet sendes en amerikansk spionfilm fra 1969 af mesterinstruktøren John Huston, der hedder »Bre... til Kreml«.

I hovedrollerne s... chard Boone og ... Bibi Andersson, o... nede på rollelister... så prominente n... Max von Sydow, ... Sanders, Orson W... John Huston selv.

Da filmen er en d... gere end en time, ... planlagte program om... med den afrikansk-engels... sangerinde Sade blevet udskudt.

DR's generaldirektør, Hans Jørgen Jensen, har egenhændigt slettet aftenens gysertime fra programmet.

SIDSTE DICK TURPIN
TV 20.20.

Før Nokkengang kæmper Dick Turpin sin sidste fægtekamp i denne omgang.

Jane Harding har hentet ...

... den genera..., der er på ...

NOKKENGANG FO... SIDSTE GANG
TV 20.45

Nokkengang-udsendelser... er nået til firserne, og så...

TV

Program 2

20.00 Torsdagsreprisen
21.15 LaSalle-kvartetten
Alban Berg
Kvartet opus 3
Beethoven
Grosse Fuge opus 133
Luigi Nomo
An Diotima (1980)
Fra koncert i Hørsholm Kirke
23.00 Salzburg-serenader
Carl Stamitz
Klarinetkoncert, Es-dur
Dvorak: Strygeserenade, E-dur

Fra monopolets dage

Mine følelser for monopoltidens licens-tv er mildest talt blandede. I dag har DR – groft sagt – ingen kvalitetskontrol. Der lefles uhæmmet for laveste fællesnævner eller som jeg kaldet det: "idiot-segmentet". Utilpassede er forvist til det fjerne, frostbidte DR-K.

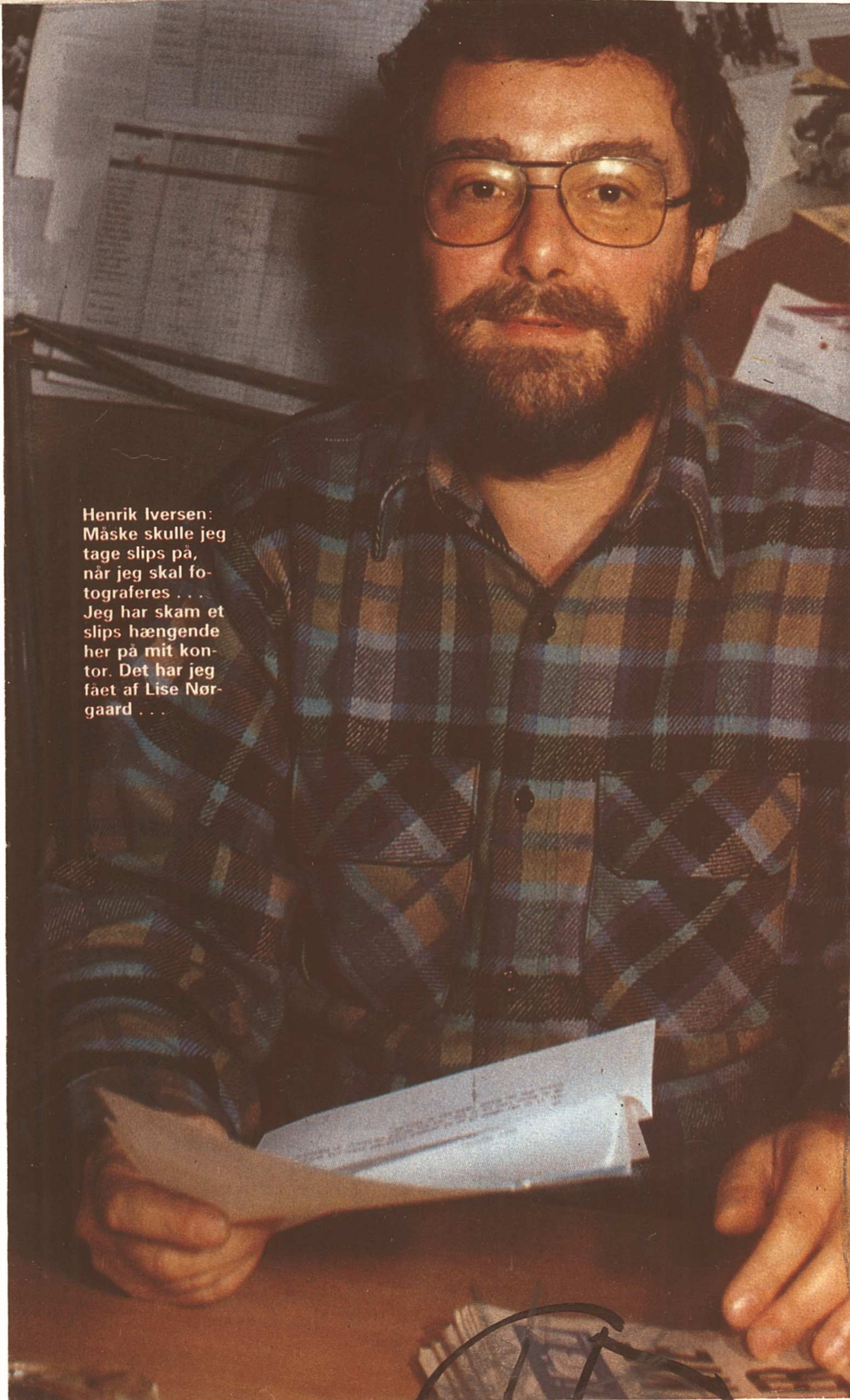
I monopolets dage sad der folk med stor viden og entusiasme på redaktionerne og det er takket være deres indsats, at vi fik mulighed for at se skæve *natkassefilm* og sære østeuropæiske eventyr- og tegnefilm. Møntens bagside var, at DR bestemte for os – som en streng, men (i hvert tilfælde i egen optik) ret og kærlig skolemester. *"Gysertimen" ("Hammer House of Mystery & Suspense")* var blot en af adskillige science-fiction og gyserserier som kun blev vist i korte uddrag, fordi en eller anden i systemet havde fået ondt i røven over den. Pudsig detalje: Det pågældende afsnit, "Mordets maleri" ("Paint Me A Murder"), blev faktisk vist alligevel, i al stilhed, året efter (23. maj 1986), velsagtens ud fra devisen "nu har vi jo betalt for skidtet"...

På de følgende sider bringer jeg endnu et udklip som eksempel på monopolets formynderiske ånd. Det forklarer blandt andet noget, jeg har undret mig over længe, nemlig hvorfor publikum-succesen *"Dallas"* pludselig kunne forsvinde fra kanalen.

Illustreret Familie Journal Nr. 50. 12. december 1983

Ny underholdningschef:

DET SKAL VI S

Henrik Iversen: Måske skulle jeg tage slips på, når jeg skal fotograferes . . . Jeg har skam et slips hængende her på mit kontor. Det har jeg fået af Lise Nørgaard . . .

TVs nye underholdningschef Henrik Iversen bryder sig ikke om voldsfilm og rundbordssamtaler. Her fortæller han noget om, hvad vi kan vente os i det nye år

AF CAMILLA LINDEMANN
FOTO: MOGENS LANGE

ARTIKEL

– Det er ikke publikum, der skal bestemme, hvad der skal vises i TV. Hvis det var tilfældet, ville der blive sendt mange flere hårde volds- og krimifilm. Vi, der er ansat i Danmarks Radio, har et ansvar. Vi skal ikke sprede skidt omkring os. Vi skal undersøge, hvad der er kvalitet og lægge det frem.

– Da jeg første gang så »Dallas«, troede jeg ikke, den serie ville slå an, for jeg syntes slet ikke, den passede til dansk mentalitet . . .

Manden bag disse ord hedder Henrik Wolsgaard-Iversen, og det er ham, der bestemmer, hvad danskerne skal underholdes med i TV, for han blev i november chef for TVs underholdningsafdeling. Og han er ikke bange for at sige nationen imod med bemærkninger som:

– »Dallas« var udspillet, da vi sluttede serien over dansk TV. Der var ikke flere intriger i den. Selvfølgelig gør det da indtryk, når folk protesterer mod vore afgørelser, men i sidste instans er det os, der har ansvaret, og os, der bestemmer.

– Hvorfor jeg tog jobbet og risikerer at blive Danmarks mest udskældte mand? Tjaa . . . det kan godt undre nogen. Jeg bliver i hvert fald ikke rost, hvis det går godt. Hvis der er telefonstorm i TV-byen efter en udsendelse, siger jeg til mig selv: Det var ikke så godt, folk er utilfredse. Er her helt stille, siger vi: Det har været en succes!

De forsøgte at styre vores smag - men de mente det godt. De mente det godt - men de forsøgte at styre vores smag.

…I TV…

– Det er et krævende job at være chef for UHA-afdelingen, og jeg er ikke af gulvet i 10-12 timer om dagen. Jeg tog ikke jobbet for at få »magtens sødme«, for der er overhovedet ingen sødme ved det. Men det er spændende og medrivende . . .

Henrik Iversen sidder på sit kontor i TV-byen i Gladsaxe. Der er ikke palisanderskrivebord eller bonede gulve, men høje stabler af papirer og bøger på reoler og borde. Selv har han fløjlsbukser og ternet skjorte på, men påstår frimodigt, at han »har et slips«, men det er uvist, om nogen har set ham med et sådant.

Alle, der kender ham, synes at være af den samme mening. Han er, hvad man kalder en »flink fyr«. Kort og godt. Også selv om han ikke er vild med lange fjernsyns-serier.

– »Dollars« kører fra nytår og indtil engang i maj '84, så sender vi ikke flere afsnit af den. Der skal noget nyt til. Så længe vi har et en-kanal-system, kan vi ikke køre mammut-serier i en uendelighed. Når vi får fler-kanal-systemet, og det gør vi naturligvis, så kan man f.eks. køre serierne på den ene kanal. Jeg kunne tænke mig, at vi fandt nogle mere lødige serier i stil med »Familien Ashton« eller »Forsythe-sagaen«. Efter min mening er »Dollars« og »Dallas« underlødige.

Jeg mener ikke, folk skal opdrages, og vi tilbyder da også et stort udbud af underholdning – det bedste vi kan fra hele verden. Vi vælger f.eks. nogle enkelte gode komedier ud af 100 forskellige amerikanske. Det danske publikum er blevet forkælet med god underholdning. Det, vi selv fremstiller, skal så hamle op med det, hele verdensekspertisen kan præstere. Måske skulle vi overveje at vise noget rigtig skidt, så publikum kan se, hvad de bliver sparet for, fordi vi vælger for dem.

Til at udvælge shows, musik og enkeltstående TV-film har vi fire programmedarbejdere.

Den ene er en almindelig husmor, der repræsenterer »folkets smag«. Så er der en musikekspert, en filmekspert og endelig er chefen for holdet all-round-uddannet. Deres arbejde består blandt andet i at rejse rundt til messer, hvor filmselskaberne præsenterer nogle af deres produkter, og anmelde og indstille. Er der tale om indkøb af lange serier, er jeg med til at se dem igennem, og så diskuterer vi dem indgående. Det er også et spørgsmål om økonomi.

Det engelske selskab BBC er blevet så dyrt at handle med, at det næsten er umuligt. Men vi er blevet enige med Norge og Sverige om fælles pris-politik, så vi kan holde et rimeligt budget. Generelt kan jeg sige, at vi i det nye år satser på at køre kortere serier.

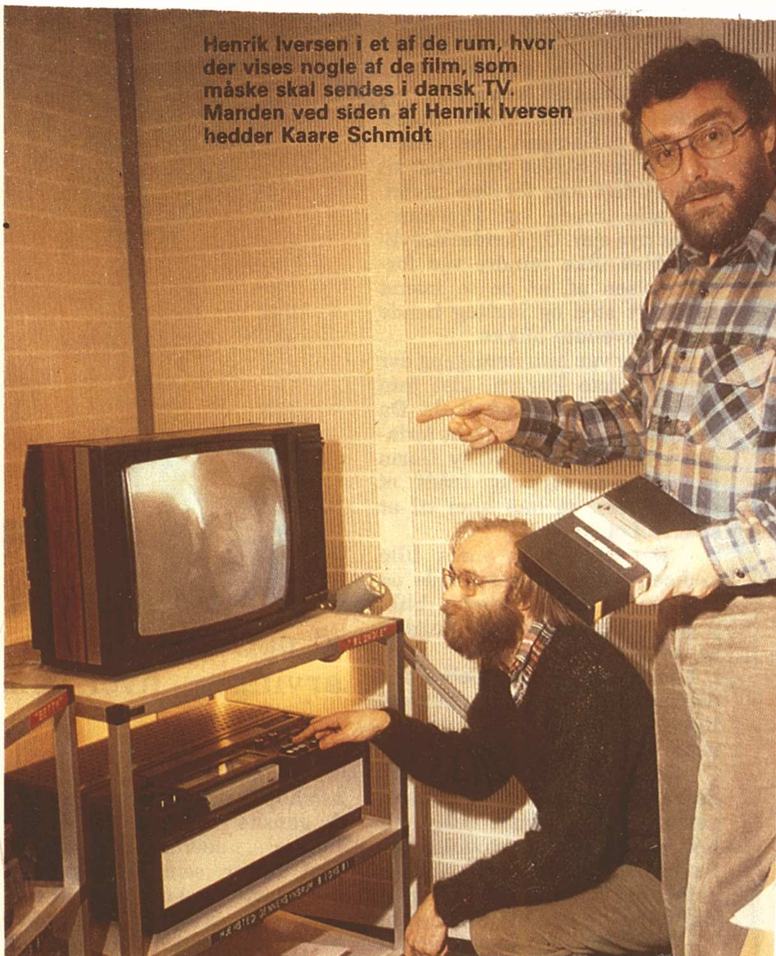
Når satellitterne kommer i '85, kan de lange serier fra udlandet blive hentet ned fra dem. Vi skal ikke konkurrere med satellitterne. Vi skal derimod kigge os om efter andre markeder end det engelske og amerikanske. Australien og Canada laver gode ting. Brasilien er også ved at komme med. Vi sendte for et år eller mere siden den brasilianske serie om kvinden »Malou«. Den kunne jeg godt lide, og det var der mange andre, der også kunne. Den gik ikke bare ind i kvindehjerter, men i familiehjerterne. Den ramte bredere, end man skulle tro. Jeg mener, den slags er langt bedre end det stang-kommercielle. Af udenlandske serier viser vi i '84 »Mafia-klanen«, som er en fin amerikansk serie i seks-otte afsnit, der handler om Amerika i 30rne.

MASH vender tilbage. Den har været populær, skønt jeg tror, den med sit soldatermiljø i højere grad tiltaler mænd end kvinder.

»Marco Polo« kommer også på skærmen, i en co-produktion mellem England, Frankrig, Amerika og Kina. En flot serie.

Og så kommer »Øst for Paradis« som serie. Denne version har ikke noget med filmen med James Dean at gøre. Den drejede sig nemlig kun om sidste del af Steinbecks bog, mens serien begynder, da de to brødre bliver født. Serien »Hillstreetblues«, der viser livet på en amerikansk politistation skal vi også se igen. Den bryder jeg mig godt om.

»Fame« – serien om nogle unge på teaterskole i New York – fortsætter. Kriteriet for, om en serie er værd at sende, er, at der er en vis oplevelsesværdi i den, og at man også kan lære noget. Bare en lille smule.

Henrik Iversen i et af de rum, hvor der vises nogle af de film, som måske skal sendes i dansk TV. Manden ved siden af Henrik Iversen hedder Kaare Schmidt

»Shogun« og »Marco Polo« er gode eksempler på dette. Da »Shogun« blev vist i dansk TV, fik danskerne pludselig noget at vide om solopgangens land, Japan. Børnene begyndte at sige japanske ord til hinanden i skolen, samtidig med, at vi alle fik en god oplevelse ved at følge med. Serien havde – selv om der var en del vold i den – appel til kvinderne på grund af ham den flotte fyr Richard Chamberlain.

Selv ser jeg stort set alt i TV . . . men det er sandelig ikke det hele, jeg bryder mig om. Selvfølgelig er der noget, jeg ikke gider kigge på. Rundbordsdiskussioner f.eks. Jeg ser heller ikke meget punk-rock.

Spørg ellers ikke for meget til mit privatliv, for det har jeg ikke meget af.

(Henrik Iversen er gift med den amerikanske sangerinde Rositta Thomas og har en datter på 18).

Vi forsøger at udvælge film, der ikke er *alt* for voldelige. Problemet er, at der i dag ikke laves mange film uden vold. Hvis vi sender en film lørdag aften, der ikke er krydret med biljagter og slå-på-tæven, gider folk ikke se den. Personligt finder jeg voldsfilm kedelige. Har man set ét lag tærsk, har man set dem alle.

Jeg synes, det er meget beklageligt, at mange børn og unge i dag sidder og ser elendige video-film, når forældrene ikke er hjemme. Og det er film, der er meget værre, end dem vi sender i dansk TV, hvad vold angår.

– Mens vi taler om vold: Hvad laver den revolver på dit skrivebord?

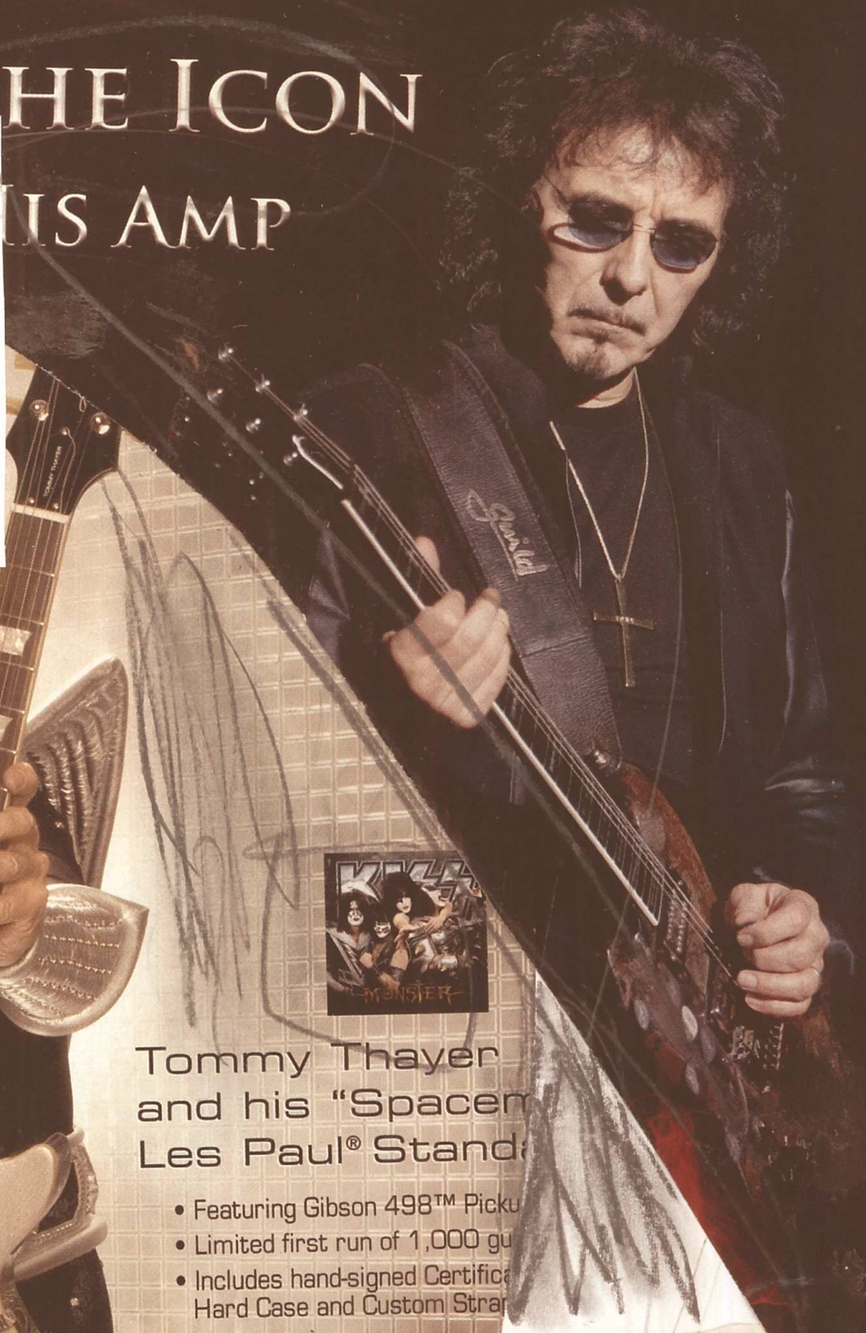
– Den fik jeg af en udmærket forfatter, da jeg i november blev udnævnt til chef for underholdningsafdelingen. På kortet stod der: »Gid du altid må have skud i bøssen.«

Af egne produktioner byder vi i '84 på en ny lystspil-serie, der hedder »Ikke lutter lagkage«. Den er skrevet af en ung forfatter, Peter Fogtdal. Per Wiking instruerer, og der medvirker gode kendte skuespillere. Serien foregår i en ældre herres hjem. Herren er Preben Lerdorff Rye. Hans børn vil have ham på plejehjem, men i stedet flytter et barnebarn ind hos ham med sin generation af venner og sætter lidt liv i kludene. Serien får premiere i marts, og den bliver optaget i studierne her i Gladsaxe.

I det hele taget vil jeg arbejde på at forbedre de danske produktioner. Vi skulle gerne kunne sende tre-fire danske serier om året i komedie-genren. De er billige at lave, fordi de optages i studierne.

Helst ville jeg sende en dansk serie, der kunne køre i al evighed. Noget der også var morsomt. Vi skal ikke nødvendigvis formidle det store bralrende grin, men måske et bredt smil . . . ●

5

Her er Tony Iommi. Han er guitarist i bandet Black Sabbath. Black Sabbath lavede nogle lorteplader i firserne. Technical Ecstacy og Never Say Die fra halvfjerdserne var heller ikke for gode. Men Tony har leveret de fedeste, tungeste, mest æresfrygtindgydende riffs til heavy metal scenen ever. "Iron Man", "Black Sabbath", "Into The Void", "Sabbath Bloody Sabbath" med flere. Han er zen-mester i jordskælvsrock. Og nu er han gammel og ikke så rask og det er trist. Tony er the real deal. Ham skal vi passe på og værne om.

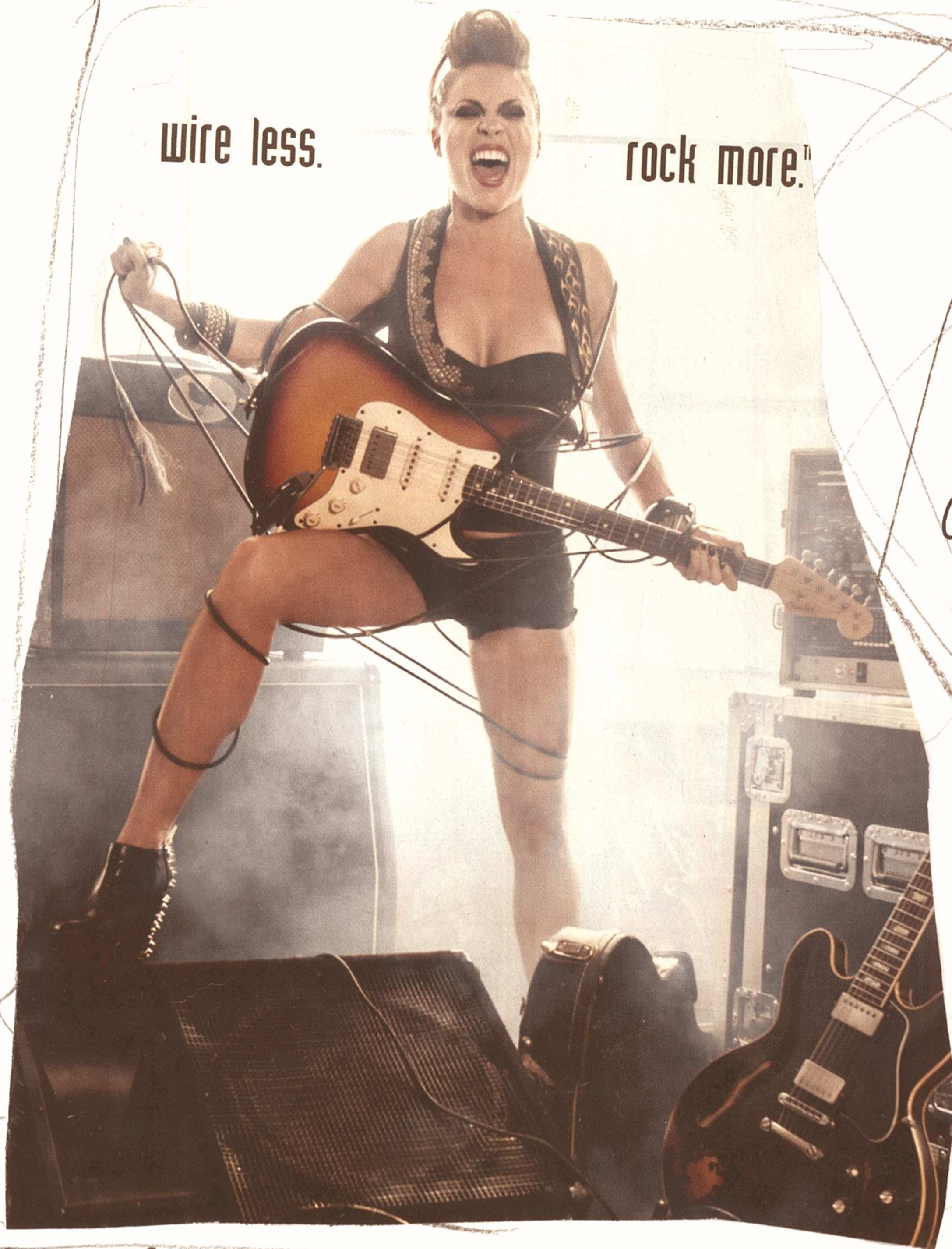
Her er Tommy Thayer. Han er en udmærket guitarist og showman, men ingen Ace Frehley. Ace var den originale spaceman, en ustabil drukkenbolt, men one cool dude, en rockmusiker af hjertet, hvor Gene og Paul mest af alt er grådige forretningsmand. (Trommeslageren snakker vi ikke om.) Ace spillede sej spade og skrev glimrende riffs. Desværre drak Ace sig ud af bandet og afgav endda, i noget der må betegnes som en massiv kvajer, rettighederne til sin scene makeup. Derfor Tommy Thayer. Han burde falde ind under loven om kopivarer.

Her er… Queen? Jeg troede, Freddie Mercury var død. Åh… Freddie Mercury *er* død. Hvad fanden er så det her? Tag det væk.

Queen Hit the Arenas

Vost Dem for Efterlisninger!

Rock'n'roll har altid, dybest set, handlet om pik og patter (ikke at rock'n'roll er særlig dyb i sin rene grundform). Dette ser ud til at holde ved, også her i det 21. årh. (Guitarannonce i Guitar Player, 2013)
(Guitar Player er i øvrigt et af de mest reklame-tunge "fagblade" jeg har stødt på. Der er meget lidt reelt læsestof.)

Hey hey, My my, Rock'n'roll can never die

Et af problemerne ved at blive ældre er, at alle andre også bliver det. Begivenheder, steder står stille i dit hovede. Udenfor der: familie, venner (og fjender), skolelærere (men jeg gentager mig selv), dem udenfor kredsen, men stadig en del af dig – forfattere, sangere, malere, skuespillere, kændisser... Alle de musikere, jeg voksede op med var ældre end mig selv og det blev en vane at forvente, at de bare var der, indspillede et album nu og da, passede deres ting.

Men pludselig begyndte de at dø og det er ikke unge selvmord eller rock'n'roll OD, bilulykke og lignende erhvervsrelateret. De dør, fordi de er gamle og trætte. En påmindelse, jeg godt kunne have undværet.

Så længe jeg selv er tilbage er der dog stadig musikken.

Om dette handler den følgende tekst.

2016 har været et dårligt år for rockens helte – og vi er kun halvvejs igennem. Lemmy, Bowie, Prince, for nu at tage de, der umiddelbart falder mig ind. Og af dem må jeg så indrømme, at Lemmy og Prince – sad stuff, man – selvom de leverede en vigtig del af soundtracket til mine unge år, ja, så var de altid *andres* helte, ikke mine. Motörhead var fede, i moderate doser, men den der macho biker højfunktionel drankerhelt type har aldrig været mig og nu om dage gider jeg ikke engang lege eller spille, at det *kunne* være mig. Motörhead i min samling: *No Remorse* (1984, cool opsaming), *Orgasmatron* (1986, aktuelt album i min heavytid). Og Prince? Alt det der danse funk stuff er sgu heller ikke mig. Yeah, yeah, manden var et geni, jeg havde det okay med Prince aka hr. Mærkelig Symbol, i hvert tilfælde føltes han mere real end Michael Jackson (den evige rival i pressen) og det var vel at mærke, før weirdness situationen omkring Jackson gik helt agurk. Og han kunne spille fed guitar – men i længden har dansemusik og jeg ikke meget at sige hinanden. Prince i min samling: *Purple Rain* (1984), *Batman* (1989).

Misforstå mig ikke: Jeg har stor respekt for både Lemmy og Prince. Helt oprigtigt, from the heart.

BOWIE befinder sig bare på et ganske andet plan, i min musikalske opvækst, i det kludetæppe, man kunne kalde min musikalske opdragelse. Bowie *betyder* noget. Han *siger* mig noget. Ikke så meget mediefænomenet Bowie – jeg er for ung til at have oplevet glamstjerneræset med Ziggy and the Spiders og har aldrig rigtig forsøgt at udforske det siden (har f.eks. ikke set koncertfilmen, my bad,

4

Lemmy tester øl for
redaktionen i
Metal Hammer nr. 2/1987

10. CARLSBERG SPECIAL BREW

"The only beer that I drink religiously, boys'n'girls, is CARLSBERG SPECIAL BREW, made so the legend has it for Winston Churchill after the war for saving the poor little Danes from the cruel Nazi oppressors. The wartime Nazi beer left a lot to be desired, mostly water and acorns I think. Special Brew is wonderful beer, once you've drunk it for about a year you can't drink anything else. Everything else tastes like wee wee."

sure). Jeg "faldt" tilfældigvis over Bowie i radioen som barn: "Life on Mars", "Heroes" og har vel et eller andet sted været opmærksom på "Ashes to Ashes" og "Let's Dance" (videoerne – DR viste udmærkede musik-programmer i monopoldagene, den ros skal de have), men ellers var det flittig læsning af opslagsværker og Bo Green Jensens *På sporet efter den hvide lyd* i gymnasieårene, der fik mig til at indse, at heavyrock ikke var nok, at jeg trængte til at lytte til folk som Lou Reed og David Bowie, til Velvet Underground og Roxy Musik, Television, Iggy Pop, til Patty Smith, hele artrock og proto-punk slænget, hvoraf de fleste allerede var ved at være sådan lidt old hat, der, cirka 1986 – jeg har det med at være sent ude med at opdage fænomener – anyway, jeg gik hen i Experten på Kordilgade, Kalundborg (for længst væk) og købte Bowies *Low* og *"Heroes"*, Lou Reeds *Rock'n'roll Animal* og Roxy Musics *Greatest Hits*, muligvis ikke samme dag, men næsten.

(Hvordan beskriver jeg Bowies musik? Hvorfor holder jeg af den? Det er umuligt at sætte rette ord på og er der ikke også skrevet rigeligt om emnet af eksperterne? For mig handler Bowie mest om stemning. Jeg lytter til Bowie, når jeg læser eller skriver og så er det *Hunky Dory* for sangenes skyld eller *Low* for sange uden ord. Tænkemusik. Andre lytter til Bowie for at rocke ud og godt for dem.)

Jeg hørte naturligvis også Bowie ude. Hos min studiekammerat Anders i Ordrup var det altid *Scary Monsters (and Super Creeps)* og *Let's Dance* som blev sat på. Det var nu vistnok også de eneste Bowie plader, Anders ejede.

Vi så meget Bowie på MTV i Allerød fællesskabet, Steen, Lars, jeg og de andre. Desværre var det midtvejskriseudgaven af Bowie. *Never Let Me Down*, hvor Bowie sad frisk som en tyveårig, pæn i håret og tøjet og præsenterede sin nye musikvideo, han var så stolt af, havde været så sjov at indspille. Videoen hed "Day In, Day Out" og vi var ikke imponeret, hjemme i stuen.

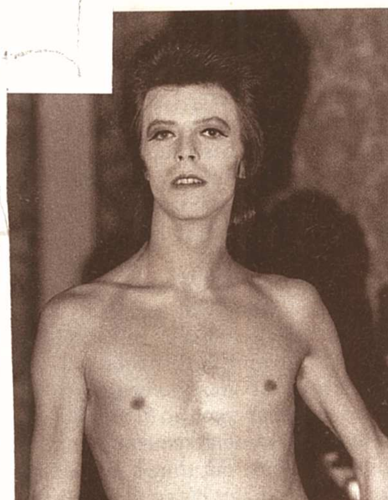
Bowies næste træk (der kan have været nogle mellemregninger, jeg har svedt ud) var at nu kunne det være nok med Bowie this and Bowie that, slut med at være stjerne. Han lancerede The Tin Machine, et ægte rockband (sagde han), hvor han (Bowie) blot var menigt medlem, en af gutterne (insisterede han), ikke ganske ulig Paul McCartney og Wings (tænkte vi derude). The Tin Machine spillede hård, larmende rock, nærmest en slags proto-grunge og det var naturligvis helt kompetent, en velsmurt, veltunet maskine, men hverken særlig original eller sindsoprivende. Jeg mindes en single, "Under The God" som okay... og det var så deromkring, at jeg droppede manden. Hørte siden lidt her og lidt der, en overskrift, en anmeldelse, en baggrundsartikel, alt sammen stadig mere tilbageskuende i tonen.

…ou Pretty Thing

…ril 23, 1987

…, Bowie was bigger than ever. As he launched …ium tour, he looked back on decades of rock & …shes on Sid Vicious ("a twerp"), big-ups Prince …ectic thing I've seen since me") and spots new … shoulders are the flared jeans of the Eighties").

The Rise of Ziggy Stardust

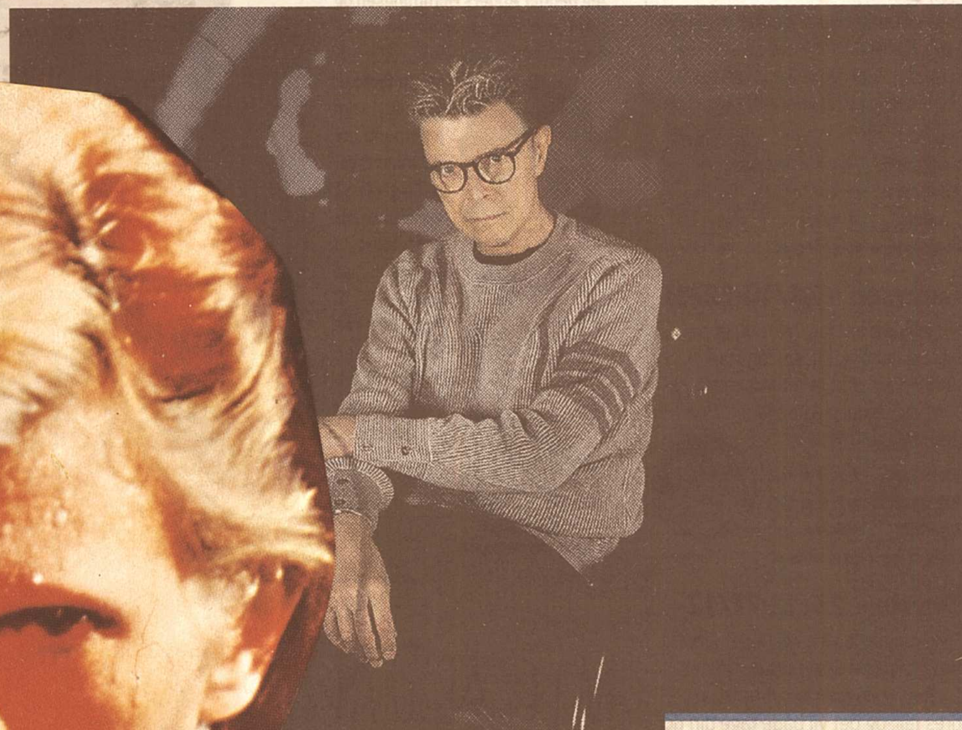
RS 121 **November 9, 1972**

"The boots are bright-red with two-and-a-half-inch risers," wrote Timothy Ferris in this 1972 cover story. "The blouse is orange see-through. The hair, bright-carrot, sticks up above the brow." At the time, Bowie was a star in England but a space oddity everywhere else. RS helped introduce him to America, going inside his world and exploring his growing glam-rock mystique. Even Bowie wasn't sure what to make of his success. "There's a resurgence of spirit in entertaining, but also a cross-mesh of social significance," he said. "Now, me, I'm not sure which of those I fit into. In a year, I'll see where I've been pushed by the public."

Bowies lys brænder endnu

FUSIONSROCK. Der er flere sorte stjernestunder på David Bowies nye al... det bedste fra... mange å...

...kunstnerisk viljestyrke. PR-FOTO/SONY

...modigheden, er der til gengæld gevinst.

Numre som 'Lazarus', 'I Can't Give Everything Away' og det Radiohead'ske, 10 minutter lange titelnummer kan fint måle sig med Bowies tidligere bedrifter og vidner om en kunstner, der møder sit 70. år med åben pande og sin kunstneriske integritet intakt. Fire store, sorte stjerner til Bowie.

BJØRN A. G. LANGE

MUSIKANMELDELSE

DAVID BOWIE:
'★'
Pladeselskab:
Sony

★★★★☆☆

Bowie fadede bort, indtil han næsten var usynlig, men aldrig helt. Selv ikke efter at hjertetilfældet tvang ham på græs. Han var stadig iblandt os. Den smule som slap ud i de sene år fortalte os, at Bowie ikke havde resigneret i et afsondret elfenbenstårn. Han læste meget, lyttede, lod sig stadig fascinere af moderne teknologi, så moderne tegnefilm. Fra at have været eller rettere spillet en opstadset, androgyn freak, way, way back, var Bowie gået hen og blevet en af vor egne. En æresonkel eller skytsånd for nørder verden over.

Det sidste nye med Bowie, jeg mindes at have hørt, var "Deranged" fra soundtracket til David Lynchs mareridtssyrefilm *Lost Highway* tilbage i 1997. Nu, hvor festen er forbi, giver det mig en skrækkelig dårlig samvittighed. Jeg burde jo og alt det der. *#1 Outside* med Eno skulle være god, det samme *Heathen* og *The Buddha of Suburbia*. Og naturligvis det allersidste statement, *Black Star*. Jeg må se at få taget mig sammen.

Bowie snød os alle sammen. Det var det ultimative stunt. Jeg fik et glimt af hans nye video, "Lazarus" og tænkte: Hør, Bowie ser gammel ud. Det har han aldrig gjort før! Så fortsatte jeg min tanke: Javist, men hvad med dig selv? Vi bliver alle sammen ældre. Surprise! Fair nok. Dagen efter var Bowie død. Jeg læste det på facebook, den morgen som det første.

Bowie i min samling: *The Man Who Sold The World* (1970), *Hunky Dory* (1971), *Ziggy Stardust* (1972), *Diamond Dogs* (1974), *Station to Station* (1976), *Low* (1977), *"Heroes"* (1977), *Stage* (1978), *Tonight* (1984) og en hulens masse opsamlinger, der kompenserer for samlingens huller 1969-1987. Dertil et par soundtracks: *Absolute Beginners* og *Labyrinth* (1986). Og, men det vil føre for vidt, mange af de som lurede ham af: Ultravox, Icehouse, Visage osv osv osv.

De gamle travere

I *Bibliotek Obskuriøst nr. 1: A Pocket in My Rocket* omtalte jeg Marion Zimmer Bradleys romankvartet *Tågerne omkring Avalon* (Gyldendal 1989-90) som noget, der skulle være værd at læse, hvilket jeg beklageligvis ikke fik gjort selv, inden bladets deadline (stresset redaktør). Nu har jeg så anskaffet mig serien – gjorde det for mere end et halvt år siden, faktisk. Problemet er, at jeg sidder fast i den. Lidt bladren her og der, Arthur fra en feministisk vinkel, fint, fint – og så lukker jeg bogen igen.

Jeg tror, det skyldes, at jeg reelt ikke orker mere kong Arthur. Jeg har fået nok.

Den Arthur, jeg voksede op med var Mark Twains *En yankee ved kong Arthurs hof* og selvom det var (en temmelig besk) satire, så gik bogen rent ind hos Unge Larsen. T.H. Whites *The Once and Future King* var også ok, ligesom den afledte Disney tegnefilm, på dansk forvirrende nok udstyret med hele to titler, henholdsvis *Da kongen var knægt* og *Stenen i sværdet*. (Jeg fik nu i øvrigt aldrig set andet af den end det samme klip i Disneys Juleshow nogle år i træk.) Læg dertil *Monty Python og de skøre riddere* og I har hele min personlige Arthur kanon.

Jeg har for længst fået nok af Tarzan. Det er en gammel historie, mig og så junglebøffen. Brød mig aldrig om Edgar Rice Burroughs bøger og fatter ikke, hvorfor de stadig indtager så prominent en plads i genbrugsbutikker og antikvariater herhjemme. Jovist, "Tarzan-effekten" og alt det der, men gider nogen virkelig læse dem? De gamle Johnny Weismüller film er god nostalgi, det medgiver jeg – og *Greystoke* er god dekonstruktion (og i det hele taget en god film). And that's it.

Robin Hood hænger mig langt ud af halsen, i hvert tilfælde de nyere fortolkninger. Robin Hood, det er Errol Flynn, Howard Pyle, Ivanhoe (filmudgaven med Elizabeth Taylor som uopnåelig jødisk godte for skide skinhellige Ivanhoe, der foretrækker sit anglosaksiske køleskab af en udkåren, for nu at parafrasere min gamle latinlærer), Disney tegnefilmen (undervurderet) og, ja, okay, Mel Brooks. Jeg indrømmer dog, at jeg nok burde tage mig sammen og få set "Robin of Sherwood" (1984-86), hvis mytisk/mystiske tilgang var seriøs nytænkning og som angivelig stadig skulle holde, modsat nullernes elendige BBC-serie, hvis insisteren på at være hip og edgy dækkede over tomhed.

Spritnye filmatiseringer er angivelig på vej, af både Tarzan og Robin Hood stoffet. Ak og ve. Grev Dracula og Frankensteins monster har haft gravfred længe, men det er nok et spørgsmål om tid, før nogen bryder ind i krypten, hvor de hviler, så også de må knokle for filmindustrien igen. De tre musketerer er slidt ned til sværdhæftet, hvilket næppe vil redde dem og der skal nok også være en idiot eller to som snart finder på at mishandle Jules Verne nok en gang... det er hårdt at være en gammel traver, der er ingen respekt for alderdommen, nu til dags... sådan er der så meget.

Illustrationen på denne side er planket fra en børneudgave på Forlaget Fremad 1964. Kjartan Holm har genfortalt og Jacques Poirier illustreret. I Holms bearbejdning er samtlige referencer til jøderne, inkl. Rebecca (Elizabeth Taylors rolle) udeladt. Det kan man så tænke sit ved!

Albumgenerationen

Gider ingen læse *Lucky Luke* mere? Nu har jeg to gange, med få måneders mellemrum, fundet en kæmpe stak *Lucky Luke* albums, ude i de lokale genbrugsbutikker. Vel at mærke de gamle udgaver fra Interpresse og til mellem ti og tyve kroner stykket. Jeg fandt endda filmalbummet *Lucky Luke og Dalton-brødrene*. Jeg havde et par albums som barn (modsat mine *Tintin* og Asterix er disse gået tabt) og ellers var det en serie, jeg læste rundt omkring på biblioteker og hos kammerater.

Man kan vel sige, at jeg tilhører albumgenerationen. Jeg voksede op med *Tintin, Asterix, Splint & Co., Vakse Viggo, Lucky Luke, Flip og Flop, Smølferne, Superheltene, Bedste Historier Anders And* og i perifærien de mere "voksne", forbudte sager som *Linda og Valentin, Underground, John Difool, Adele, Swamp Thing...*

Mange gode læseminder! Disse gamle serier er simpelthen guld værd, både for nostalgi-faktoren og i ren læseværdi, så jeg køber rub og stub, når lejligheden byder sig. Med undtagelse af de klassiske *Asterix* som jeg har samlet færdig (førsteudgaverne med maskinskrevet tekst), er jeg på ingen måde systematisk i mine køb, men jeg tager, hvad jeg falder over rundt omkring. Det er det sjoveste, som jeg har det lige nu. Og billigste.

Mit eneste problem med at samle disse serier er at de fylder. Seriøst meget. Og jeg mister overblikket, fordi jeg med min bedste vilje ikke har plads til at alt kan stå fremme på første række i reolen. Så var det nemmere, da jeg som barn kun ejede en håndfuld som jeg til gengæld læste i laser. Ikke at jeg ønsker mig tilbage.

Allerede dengang var jeg bevidst om, at de store serier sjældent udkom i korrekt rækkefølge på dansk. Det var nærmest tradition herhjemme, at forlagene blæste på dette. Men det gjorde intet, for der var sjældent nogen gennemgående historier (et par *Tintin* og *Splint* undtagen). Desuden var mine "egne" albums fødselsdags og julegaver, typisk den seneste aktuelle titel, og det var tilfældigt, hvilke bind, jeg kunne finde på biblioteket. Mine egne læsninger udgjorde altså en hel tredje, rodet, rækkefølge. Det rørte mig som sagt ikke. Jeg behøvede blot at læse et album eller to, for at få en idé om seriens grundlæggende koncepter og persongalleri; det var nok.

For at bidrage yderligere til forvirringen, så var nogle af serierne allerede danske læsere bekendt, før albumformen. *Asterix* var fast inventar i seriebladet Fart og tempo; *Tintin* kørte som føljeton i enten *Billedbladet* eller *Familejournalen* og der var andre småbidder her og der. Jeg har stadig det store *Asterix* samlehæfte (*Asterix som gladiator*) til Richs mærker fra min barndom. Det vil sige mit meget er gået tabt, men jeg fandt for nogle år siden et eksemplar på et loppemarked. Den oprindelige ejer havde skrevet sit navn på forsiden, og det var også Henrik. Weird.

Naturligvis morede det mig at kunne trække forbindelser mellem de enkelte albums, når jeg kom så langt i læsningen. Og jeg opdagede variant udgaver som hos *Tintin* i *Det sorte guld* (jødisk dobbeltgænger i den gamle udgave) og Splint & Co. i *Skyggen af Z* (da fætter Sante i første udgave ikke havde haft sin album debut på dansk, valgte oversætteren at ignorere slægtsforholdet til Kvik).

Det er slidstærke titler, desværre ikke altid bogstavelig talt. Den berygtede "Interpresse lim" gør, at f.eks. *Flip og Flop* oftest findes brugt i form af et omslag med løsblade, hvorfor intakte eksemplarer kan gå til ganske uhyrlige priser. *Star-Lord* fra den kortlivede serie *Stjerneserien* er et andet smertensbarn, ligesom visse numre af *Splint & Co.* (af dunkle årsager hænger *Ballade i Champignac* altid i laser). Til sammenligning holder Gutenberghus serien *Asterix* sig godt.

I dag er hovedparten af de gamle serier så blevet genudgivet, nyoversat, ført korrekt kronologisk rækkefølge, håndtekstet og af og til med nye titler (og diverse luksus samlerudstyr) og det er godt nyt for den slags samlere. Selv foretrækker jeg stadig mine rodede rækker af gamle, nussede albums, med fødselsdagshilsner skrevet ind (ikke altid til mig). Fordi det var dem, jeg voksede op med og generationen med mig. Det var vores fælles kulturelle referencer og sådan noget smider man ikke bare væk!

Dette er en gammel tekst, skrevet tilbage i november 2012. Den skulle egentlig have været med i Obskuriort nr. 15 (2015), men måtte udsættes pga. pladsmangel. →

Og ja, det er også originale Asterix samlemærker. Jeg fandt en hel stak i en skuffe forleden. Kan ikke huske, hvordan de er havnet der...

De gjorde det!! De tåbelige voksne gjorde det! Trykkede på knappen, missilerne fløjtede af sted, megaton på megaton haglede ned over verden. Det var dommedag, atom-holocaust, slut på den gamle orden. Verden droppe er et radioaktivt helvede nu, beboet af monstre, mutanter, af den kapitalistiske underholdningsindustris værste, mest vulgære figurer vakt til live, i forvredent kød og blod: Rasmus Klump, Anders And og Pluto, Tarzan, Jernmanden (Vooom, siger han), Kaj og Andrea og en Disney prinsesse. Rædsel på rædsel.

Men nede i bunkerne, dybt nede under jorden, i sikkerhed, sidder børnene. De overvåger det hele, tegner kort og lægger planer, radio kommunikerer, fra bunker til bunker, celle til celle, mens de venter på signalet, på revolutionen, som må komme, meget snart nu. Børnemagten venter.

(EFTER BOMBEN)

Eller måske er det blot min lidt flyvske fortolkning af et usædvanligt grimt og klodset tryk (snit?) i tidsskriftet BIXEN. Det udkom 1971-90, var knald kanglerødt og huskes, typisk nok, mest af dets arge modstandere, den sure gamle reaktion, der ikke har forstået at krigen er forbi.

Poeten og (delvis) Lillemor

Jørgen Mogensen
Paul Høyrup

MAD for MÆND der ikke har PRØVET at lave MAD før

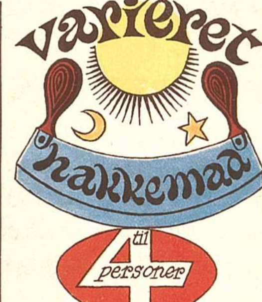
HVAD SKAL VI FINDE PÅ TIL MIDDAG I DAG?

NOGET DER ER NEMT OG IKKE FOR DYRT OG SOM LOTTE KAN LIDE

4 løg skæres i tynde skiver **1**

steges i smør og olie

tages af lige før de bliver brune **2**

hældes i ildfast fad **3**

låg på!

ca. 750 g. hakket oksekød findeles og steges i smør og olie 4-5 minutter **4**

salt og peber

hældes i ildfast fad blandes med løgene **5**

låg på!

ca. 400 g. hele spinatblade (gerne frosne) dampes i ca. 6 minutter i lidt smør (ikke vand!)

låg på! **6**

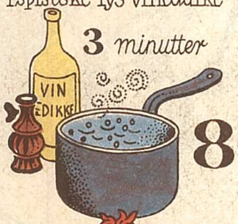
spinaten lægges i lag over kødet **7**

låg på!

8 æg pocheres i kogende vand med lidt salt og 1 spiseske lys vineddike

3 minutter **8**

P.S. slå hvert æg ud i en kop - lad ægget forsigtigt glide ned i vandet - kog 2 ad gangen

P.P.S. i stedet for kan man bruge smilende æg: koges med skal i 6 minutter og pilles

æg lægges oven på spinat **9**

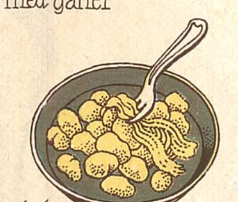

ca. 500 g. skrællede kartofler koges **10**

NB! det vil være klogt at begynde med kartoflerne

kartoflerne moses groft med gaffel

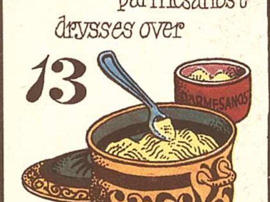

11

kartoflerne fordeles i lag, så æg dækkes **12**

ca. 50 g. reven parmesanost drysses over **13**

sæt i varm ovn ca. 225° uden låg, indtil ost er gylden **14**

serveres fra fadet:

øl eller rødvin til

HAR MAN SMÅ ILDFASTE SKÅLE NOK, KAN MAN LAVE RETTEN OG SERVERE DEN I PORTIONER

huskeseddel

- ca. 750 g. hakket oksekød
- 4 løg
- ca. 8 æg
- 400 g. hele spinatblade
- ca. 500 g. kartofler
- lys vineddike
- ca. 50 g. reven parmesanost
- smør
- olie
- salt
- peber

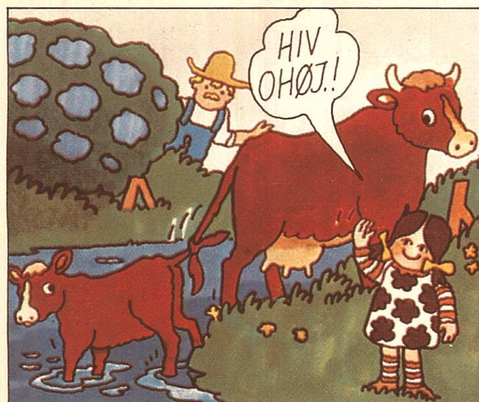
+ evt: øl eller rødvin

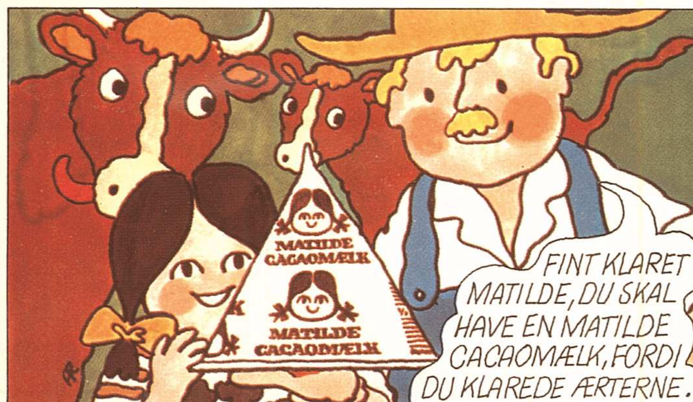
Annonce for Matilde cacaomælk

Når sulten gnaver

Denne artikel handler strengt taget *ikke* om mad. Illustrationerne er udvalgt efter, hvad der nu engang lå i "arkivet", og hovedparten af det anvendelige var altså madrelateret. Lad mig forklare:

Som barn elskede jeg tegneserier – det gør jeg stadig, men modsat i dag var min adgang begrænset (mine forældre tolererede kun *Anders And* og lignende). Så jeg sugede til mig, hvad jeg kunne finde, der blot mindede om "rigtige" tegneserier. Reklametegneserier for deodoranter og Jolly Cola, oplysningstegneserier om færdselslove og lignende, opskrifter som Poeten og Lillemor på modstående side (saksat fra et gammelt *Mad og Gæster*) med mere. "Alternative" tegneserier med kendte, etablerede figurer var få – udover Poeten og Lillemor husker jeg umiddelbart kun reklamerne i *Anders And* for *Jumbobøger* – og det var bare eksisterende striber med en modificeret talebobbe til slut om produktet. Der var en del enkeltbillede reklamer for kommende blade, men det tæller ligesom ikke rigtig.

This looks like a job for Marketing Man!

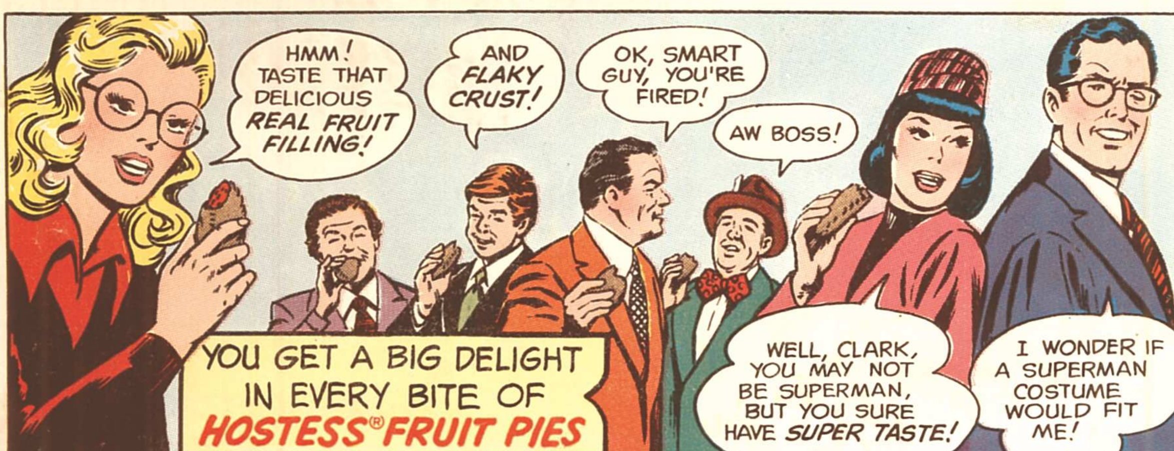

Alting er jo som bekendt større og bedre ovre i USA – eller i hvert tilfælde mere kommercielt. Eller var engang. I amerikanske blade var det hverdagskost at opleve superhelte og andre kendte tegneseriefigurer agere folkeoplysnings-autoriteter eller lægge navn til dette og hint produkt. Edderkoppen var en af de nidkært flittige bijobbere – tante Mays hospitalsregninger betalte nu engang ikke sig selv. Nogle ting ændrer sig aldrig! I en 2014 annonce i Rolling Stone scor han reklame for et ekspres produkt fra United States Postal Service. Stakkels Peter Parker!
Den mest gennemførte reklamekampagne som involverede tegneseriefigurer til dato var Hostess kampagnen 1975-83, fordelt over praktisk talt samtlige bladtitler af betydning, DC såvel som Marvel. Superman annoncen på modstående side (fra Action Comics #448) er meget typisk for stilen. Skurkene i de mere end 300 (!) helsides annoncer var oftest nogle one-off klovne, men nogle få kunne teoretisk set udgøre en seriøs trussel med lidt hjælp – og en enkelt, Icemaster (tegnet af Frank Miller!) dukkede faktisk op i mainstream kontinuiteten mange år senere. Som en indforstået joke, ganske vist, men alligevel!

SUPERMAN
REG. U.S. PAT. OFF.
"THE SPY"
PRESS
HERE'S A SECRET SPRING!
HEY! A SECRET CLOSET! LOOK! SUPERMAN'S CLOTHES!
COULD KENT BE SUPERMAN IN DISGUISE?
MY TELESCOPIC VISION TELLS ME SOMEONE'S FOUND MY SPARE COSTUMES!
WAIT TILL THE BOSS SEES THESE SUPERMAN OUTFITS-- CLARK KENT WILL NEVER SCOOP US AGAIN!

LATER...
RIGHT THIS WAY, FOLKS -- NOW JUST LOOK AT WHAT'S IN CLARK KENT'S SECRET CLOSET!
HE'S IN FOR A BIG SURPRISE!

WHAT THE?!?
IT'S FULL OF HOSTESS FRUIT PIES!
I'LL TAKE APPLE!
CHERRY FOR ME!
BLUEBERRY HERE!
BLUEBERRY
APPLE
APPLE
CHERRY

HMM! TASTE THAT DELICIOUS REAL FRUIT FILLING!
AND FLAKY CRUST!
OK, SMART GUY, YOU'RE FIRED!
AW BOSS!
YOU GET A BIG DELIGHT IN EVERY BITE OF HOSTESS® FRUIT PIES
WELL, CLARK, YOU MAY NOT BE SUPERMAN, BUT YOU SURE HAVE SUPER TASTE!
I WONDER IF A SUPERMAN COSTUME WOULD FIT ME!

Rolling Stone July 31, 2014

The Rise of a Super-Rodent

How throwaway comic character Rocket Raccoon became the star of 'Guardians of the Galaxy'

When "Guardians of the Galaxy" hits theaters on August 1st, millions will meet this summer's most unlikely action hero: Rocket, a gun-toting, wisecracking rodent voiced by Bradley Cooper. No one's more surprised than the man who helped invent him 38 years ago. "He was a throwaway character," says artist Keith Giffen, who co-created Rocket – originally Rocky, in a nod to the Beatles – with writer Bill Mantlo. Rocket appeared in only a handful of comics over 30 years, including jokey cameos in *The Incredible Hulk* and *The Savage She-Hulk*. It wasn't until 2007 – when he was added to the Guardians lineup – that his potential was unlocked. "We fine-tuned him to be real," says *Guardians* director James Gunn of the film version. "There's more sadness to this little beast than ever." SEAN T. COLLINS

~~ROCKY~~ Rocket RACCOON OG HANS RØDDER

Nej, jeg har ikke fået set *Guardians of the Galaxy* (2014) og ja, det burde jeg og må se at få gjort, meget, meget snart. Men, hey, totalt cool, at min gamle ven, *Rocket Raccoon*, er kommet til hæder og værdighed og så endda i en biografspillefilm. Der gik ellers rygter om, at han skulle være død – ligefrem aflivet – fordi Marvel syntes, at figuren var for dum, hvilket, hvis det er sandt, siger ikke så lidt!

Med "gamle ven" mener jeg for resten det ene, isolerede nummer af danske *Hulk*, jeg mødte ham i, for mere en tredive år siden (nr. 30, 1983, Winthers forlag). Efter en intens fase med Marvel blade i min ungdom kom jeg nemlig aldrig rigtig videre og har f.eks. kun sporadisk samlet amerikanske blade. Det er begrænset, hvor meget Wikipedia artikler og andre internet kilder kan kompensere for min hullede viden, alle disse år senere. Nå, lige meget.

Dengang var jeg som sagt vild med Marvel og andre superhelte/fantastiske tegneserier og *Hulk* nr. 30 var en total lækkerbisken for cirka 16-årige unge Larsen. Et kæmpenummer på 64 sider (møntens bagside var, at Winther her som altid forkortede historierne for at få plads til max. i hvert nummer, en bizar redaktionel linje) som startede med at Hulk blev sendt en tur ud i rummet, i selskab med nogle andre hårde bananer (good guys), for at bekæmpe en usympatisk kosmisk entitet, *Galaksekæmpen*, og dennes kød & blod håndlanger, min Hulk yndlingsskurk, *Katastrofen* (The Abomination). Katastrofen var virkelig en grim karl, et gammamonster som Hulk og næsten lige så stærk (og er du bare næsten lige så stærk som Hulk, er du seriøst badass). Det går som man kunne forvente. Katastrofen bliver kværnet, Galaksekæmpen tværet ud til kosmisk støv og universet reddet… hvorpå følger bladets mest udsyrede historie. Hulk lander på en planet, hvor de eneste intelligensvæsner er dyr som vaskebjørne, harer, hvalrosser, skildpadder og så videre (der er nogle politifolk som teknisk set er mennesker, men alle regner dem for tåber – hvilket de er). Dyrene lever i et idyllisk parklandskab på den ene side af planeten; den anden regeres af robotter som knokler med et gigantisk stjerneskib – ingen ved, hvorfor, men det er fast arbejde.

(fortsætter side 23)

Jeg ser Serier

Som faste læsere utvivlsomt vil have bemærket, ruttes der ikke med filmomtale i *Obskuriøst* nu om dage. Jeg føler mig slet og ret filmudbrændt. I *Nyhedsbrev nr. 5* begik jeg dog en artikel om italiensk gotik og længere inde i dette blad ser jeg på lidt assorteret vold & skræk, så måske er der håb endnu. Film mangler jeg ikke! Der ligger stabler af dvd'er på redaktionen som venter på at blive anmeldt, til kommende artikler og projekter. *Og der ligger de godt.*

Til daglig ser jeg serier. Masser af serier, faktisk. Det er som et alternativ til nervemedicin, for mine stressproblemer. Der er noget befriende ved at kunne dykke ned i en lang serie, som ned i en anden verden. Ikke at jeg på nogen måde er fanatisk med den slags. Naturligvis sidder jeg ofte på nettet og læser om skæve fanteorier og produktionsforhold, fordi den slags morer mig. Det er harmløst nok. Men sådan rigtig hidse mig op over serierne gider jeg ikke. Det er trods alt kun tv og hovedparten endda temmelig gammelt. Hvilket skyldes, at jeg kan være meget sløv i optrækket med at opdage mediefænomener – men det har nu vist sig at være til min fordel, da de serier som oprindelig kostede kassen på dvd (eller længere tilbage vhs), i dag kan købes brugt over nettet for næsten ingen penge. Og jeg har sjældent særlig mange penge.

Det er unægtelig ironisk, at da hovedparten af serietitlerne omtalt i denne artikel blev transmitteret – senfirserne til de tidlige nullere - gik min smag ikke i retning af serier. På nær *Twin Peaks* og repriser af gamle *Doctor Who* historier fulgte jeg ikke med i nogen. Jeg havde vist en fordom mod tidens science fiction serier, noget med, at de var underlødige og "for amerikanske". Well, nogle af dem var. Hvilket jo ikke udelukker underholdningsværdi.

Jeg mener, at det første, jeg kastede mig over, for en 8-10 år siden, i min serieopdagelsesrejse, var *Star Trek*. Jeg anskaffede mig hele dynen, boksæt efter boksæt: *Den gamle serie*, *Den nye serie*, *Den på rumstationen*, *Den dårlige fotokopi af Den nye serie*, *Serien som skulle forklare det hele og faldt på røven i forsøget* – og endelig *Tegnefilmserien som lige ved og næsten var på værkhøjde med resten*. Jeg købte naturligvis også biograffilmene. Det var en større udskrivning, selv brugt. Men *Star Trek* er jo et brand om noget. Dette præger i øvrigt disse tidlige dvd'er (jeg ved, der er kommet kraftigt forbedrede udgaver af serierne på Blu-ray). Produktet er rettet mod loyale fans; ekstramaterialet består mest af candyfloss. Selvkritik, noget, der blot nærmer sig kritisk analyse, er der intet af. Og fans betalte for dette, i rigtig dyre domme, dengang. Fans er fed forretning. Sådan er det jo.

Babylon 5 var (afhængig af, hvem man skal tro) enten et interessant eksempel på konvergent udvikling eller den originale version af *Star Trek: Deep Space 9*. I nogle tilfælde går coverversionen bare hen og bliver en tand bedre end originalen. Det synes jeg er tilfældet her. Babylonierne kedede mig sgu.

Jeg så remaket af *Battlestar Galactica*, før den gamle, noget bedagede udgave som ikke desto mindre har sin egen charme… noget, remaket ved nærmere eftertanke ganske mangler. Det hele var så skide ***grimdark***, med et persongalleri, hvor alle var tåber, psykopater, autoritære jasigere, kontrære oprørere uden dagsorden andet end "det er synd for mig" osv. Nå ja og en slutning som ikke gav nogen som helst mening og nok en gang stemplede hele banden som idioter. Hey, men det var edgy fjernsyn og lortet affødte en masse spin-off ting. Hurra for det.

Stargate: SG-1 var en okay serie. Ikke så kynisk som *Battlestar Galatica*, men stadig mere pragmatisk i militære spørgsmål og omgang med aliens end *Star Trek*. Modsat disse foregik den i øvrigt her og nu, sådan cirka. Jeg har hygget mig udmærket med serien. Den ryger aldrig ned i samme afgrundsdybder, men heller aldrig op til de højder, hvor tingene virkelig *betyder* noget som *Star Trek* gjorde på seriens henholdsvis dårlige og gode dage. Den bløde, flade mellemvare, med andre ord. Se i øvrigt mine kommentarer om *Stargate* i *Nyhedsbrev nr. 3*.

Jeg havde muligvis hørt om *Farscape* i forvejen, sådan i forbifarten, men ikke sat mig rigtig ind i serien. (Blev den overhovedet vist på dansk tv?) Det var skønt at se den med friske, fordomsfri øjne. Kombinationen af CGI med dukkeføring, makeup og fysiske rekvisitter, scenografi m.v. skaber en konsistent fantastisk-realistisk verden som sætter en serie som *Star Trek* i skammekrogen, især når det gælder realiseringen af aliens. Her kommer *Star Trek* virkelig til kort, med dens latterlige ekstra rynker på næseryggen eller benkamme i panden som eneste væsentlige forskel på *os* og *dem*. Skuespillet var godt og historierne ikke blege for at tackle sex, vold og tortur (eksplicit fysisk tortur) på en anderledes frisk måde end velmenende, men mineraludvandede *Nye Star Trek* – uden at krænge over i ***grimdark*** territorium som *Battlestar Galactica*.

Indrømmet, ormehullerne-som-våben blev en irriterende macguffin, der kom til at dominere de sene sæsoner. Jeg kan bedst lide sæson 1, selvom der er nogle stinkere imellem. Afsnittene løber lidt længere end resten af seriens, ca. 50 minutter PAL mod ca. 42 (jeg har aldrig brudt mig om sidstnævnte som er meget udbredt i USA – dvs. en time med reklamer) og giver mere plads, mere ro til at fortælle historien. Men uanset en vis metaltræthed hen mod slutningen (og hvilken serie har ikke oplevet dette) er *Farscape* klart en serie som kan anbefales herfra.

Det er ikke science fiction alt sammen, for nogle år siden faldt jeg en dag tilfældigvis over et afsnit af *House: MD* på damekanalen Tv7. Jeg måtte frem til rulleteksterne for at få slået fast, at jeps, det *var* vitterlig Hugh Laurie i hovedrollen og ikke en amerikansk fætter. En fantastisk præstation. *House* er en herlig lægeserie; når alt kommer til alt, *er* det sæbeopera, bare på meget, meget højt plan. Jeg købte alle sæsonerne på dvd, efterhånden som jeg fandt dem billigt og nåede lige akkurat at indhente serien, før den sluttede med sæson otte. A hell of a ride, selvom den blev noget lang i tænderne hen mod slutningen. Doktor House var en fed figur, men også frustrerende at følge, fordi han aldrig rigtig voksede. Nok så dramatiske omvæltninger, nær-død situation, tab af venner, familie, kærester, vanvidssyner og en tur på den lukkede, senere et fængselsophold; House kommer ud og siger, han er blevet klogere, et bedre menneske og to afsnit senere sidder han igen i traumasuppedasen, *House being House*. De første tre-fire sæson er *klart* de bedste.

Lige nu har jeg kastet mig over *Lost* og er nået til sæson 3. Jeg hørte godt nok om serien, dengang den kørte på dansk tv, men jeg syntes, beskrivelsen smagte af *Robinson Ekspeditionen* og alt det der reality show knald (ser folk stadig den slags?), så jeg zoomede bare ud. Men det viste sig at være en okay serie. Måske bliver de mystiske aspekter kastet lidt for hurtigt på bordet og de mange flashback segmenter – dengang en ny tv-fortælleform – kan være hårde at komme igennem. Må indrømme, at da de efter sæson et fortsatte på fuld styrke i to, begyndte jeg at gøre brug af spoleknappen på min fjernbetjening. Der er 40 plus overlevende passagerer fra flyets midterste del og vi følger reelt kun 12-15, fra afsnit til afsnit, med den lidt bizarre effekt, at det føles som om der vitterlig kun *er* 12-15 personer i det hele. Dertil kommer jo de overlevende fra flyets agterende, overlevende fra *tidligere* forlis, "de andre" og deres helikopterpiloter og assorterede håndlangere, soldater, gangstere, isbjørne, spøgelser og… monstre. Af en øde ø at være er øen ikke særlig øde.

Hovedpersonerne er gennemgående godt spillet, om end ikke altid lige godt skrevet. Der er de *obligatoriske dumme svin* som vi skal huje ad og hvoraf nogle gør os den tjeneste at dø på dramatisk vis, mens andre fortsætter med at plage os. Der er den *obligatoriske fødte leder, den hotte action-dulle*, han tiltrækkes af og hun af ham, et par *rivaler som vi ikke ved, om vi kan stole på eller ej*, nogle *rødskjorter, hvis eneste rolle er at dø* (som en af hovedpersonerne genrebevidst noterer sig) og så videre.

Jeg har ladet mig fortælle (dvs. læst på nettet), at seriens slutning er et formidabelt færdselsuheld, i samme klasse som *Battlestar Galactica* og det lyder jo… problematisk. Men foreløbig kører jeg altså derudaf med *Lost*.

En blodig buket

Som nævnt andetsteds i bladet har det ligget tungt med at *se* film de senere år. Ikke desto mindre *samler* jeg stadig. Der kommer til stadighed "nyt" ind og hvis det ikke sker i helt samme tempo som i de gode gamle fanscenedage, så har lidt jo også ret. Jeg impulskøber f.eks. over nettet og indtil de lukkede nåede jeg at rakke det halve Sjælland rundt efter brugte dvd film hos *Blockbuster*. Dertil kommer foræringer fra venner, kasseret biblioteksmateriale med mere.

Nu har jeg så, i anledning af hvorfor ikke, dykket ned i bunken af gustne dvd'er og plukket en lille buket, til anmeldelse. For at gøre det mere interessant for mig selv, valgte jeg kun film, jeg aldrig havde set. Det er en blandet buket, kanske en smule tornet og vissen at se til. Først og fremmest er det dog *en blodig buket*.

Zombi 3

Første titel på bordet: **Zombi 3** (Italien, 1988) af Lucio Fulci, med hjælp fra Bruno Mattei. Mit eksemplar, vistnok en gave fra Frank Brahe, er udgivet af amerikanske *Shriek Show*, løber knap 95 minutter og vises i widescreen 1.85:1. Det eneste, jeg kunne huske om filmen, fra de gamle danske fanzines, var en vis kontrovers om, hvor meget henholdsvis Fulci og Mattei stod for i det endelige cut samt en gory scene med en zombiebaby. Jeg satte dvd'en på sent om natten, i forventning om noget underlødigt splattervold og blev skuffet: Filmen er, rent ud sagt, kedelig. De sparsomme virkemidler, uengagerede skuespillere og statister (på nær videnskabslederen som spiller viiildt overgearet) og en mere end rodet handling gjorde det umuligt at koncentrere sig og jeg faldt i søvn knap en time inde. Totalindtrykket efter friske øjne på slutningen, dagen efter, forbliver en hård film at komme igennem.

Formildende omstændigheder, sort of: Den famøse zombiebaby, det flyvende zombiehoved i køleskabet, aggressive zombier, der sparker, slår og brøler *"ARRRR"*, sikkerhedsfolk i biohazard dragter, der mejer alt og alle ned - tyvstjålet fra filmen **The Crazies**, (USA, 1973, instrueret af George A. Romero) men gasmasker ser jo cool ud, så det er ok - og et ublufærdigt stjæl af det centrale plot i **Return of the Living Dead**. (USA, 1988, instrueret af Dan O'Bannon).

Sergio Martino: Torso

De to næste film er begge gaver fra Jesper Mørch. First up: **Torso** (*I corpi presentano tracce di violenza carnale,* Italien 1973), af Sergio Martino, her Anchor Bays gamle, men udmærkede dvd udgivelse. Printet løber knap 92 min, i widescreen 1.85:1 og er angivelig komplet. Også her er min eneste erindring om filmen noget fanzine fnidder; stridspunktet var vist, om **Torso**, nu, hvor den var dukket op komplet (må have været en vhs udgivelse?), egentlig også holdt? Den var jo instrueret af Martino, en af de helt store genrenavne, så den *måtte* jo... Well, nu, hvor jeg selv har set giraffen er min dom, at den... kunne være bedre. Filmen vrimler med skæve individer og falske spor: Der er ludere og liderlige ældre mænd i pæn habit, nogle knallert-rødder som vil have det gratis, gadesælgeren som ser og ved alt og er dum nok til at afpresse en morder, halvnøgne modeller som godt kan lide andre piger, frustrerede enspændertyper, den lige lovlig flinke læge, vindueskiggere og mælkemænd på afveje og så videre. Det er meget godt alt sammen, men historien slæber sig af sted og det er først den sidste halve times tid, hvor Den sidste pige (som egentlig blot var en biperson indtil nu) er låst inde i et hus med morderen, at spændingen stiger en smule. I øvrigt havde jeg ud fra titlen forventet, at politiet ville finde morderens ofre som lemlæstede kødklumper. Skønt saven bliver trukket frem sidst i filmen, er det kun imidlertid kun for en kort bemærkning. Hele balladen skyldes naturligvis et barndomstraume, hvilket efter en tyve-tredive gialli med samme udgang godt kan blive en smule for meget, men jeg må formode, at formularen stadig føltes frisk i 1973...

inspirerer en grusom massemorder (og ex-skuespiller) til at flygte fra den lokale kolbøttefabrik og søge ind til teaterbygningen, hvor han nakker en regissør (tror jeg, hun er). Dette får desværre truppens instruktør til kynisk at tro, han kan score kassen ved at indskrive morderen i stykket; morderen kvitterer ved at stjæle uglemasken og deltage aktivt i dramaet på scenen...

Filmen er enormt tumpet, men også forbandet underholdende og der bliver hverken sparet på blod eller gore. Soavi som havde gået Dario Argento til hånde kan sit kram og låner lidt fra mesteren i visse scener, ligesom der er tydelig påvirkning fra **Halloween** (USA, 1978, instrueret af John Carpenter), i morderens flugt fra et sindssygehospital og sammes stumme, nærmest autistiske ageren overfor sin omverden.

"Prom Night"

Prom Night (Canada, 1980, instrueret af Paul Lynch) er egen anskaffelse, fra en Blockbuster rundtur, for år tilbage. Den danske dvd fra OnAir løber ca. 90 minutter i et hæderligt widescreen print (ca. 1.78:1). Min egen teori om morderens identitet var langt mere raffineret end det som blev afsløret til slut – nok til dels, fordi filmen selv ikke var særlig genrebevidst; slasher-fænomenet var stadig kun ganske løst defineret i 1980. Morderen her er således langt fra usårlig og zombieagtig som det så småt blev standard; han kludrer rundt i det og tager flere gange mod høvl fra sine potentielle ofre (og sågar et blottet elektrisk kabel). Af sammen grund må man ikke undre sig over, at Leslie Nielsen er spildt i en birolle; nok havde han lattersuccessen **Airplane** fra samme år bag sig, men han var stadig mest kendt som Leslie Nielsen, den pålidelige, lidt træagtige b-skuespiller, ikke Nielsen, den komiske superstar. Personlig synes jeg filmen er en tand for meget, på kanten af pastiche, men det er måske bare mig.

"Stage Fright" "(Aquarius)"

Efter to sløve film var der unægtelig anderledes go i Michael Soavis stilsikre instruktørdebut **Stage Fright** (*Deliria*, Italien/USA 1987). (Tekniske data: dvd fra EC Entertainment, knap 87 min, valg mellem fullscreen og 1.66:1 format.) En snydeintro bygger op til et mord, men det er alt sammen del af en teatermusical om en morder i (enorm) uglemaske, der jagter hjælpeløse kvinder, mens en Marilyn Monroe lookalike med sus i skørterne spiller sexy saxofon som lead henover et *meget* bombastisk synthesizer soundtrack. Kunst, mand, stor kunst. Vi kommer bagom scenen, til de sædvanlige smådramaer og intriger skuespillere og scenefolk i mellem. Det er sjovt og trist og menneskeligt som den slags nu er. Filmens personer kan være let overspillede og ikke altid for kvikke, men de føles i det mindste ægte. Anyway, et af disse uheldige sammentræf som altid sker i den slags film,

The Maid

Bukettens sidste blomst er fra Asien. **The Maid** (Singapore, 2005, instuktion: Kelvin Tong) – nok en Jesper Mørch donation – er en gyserfilm om en ung filippinsk pige, der rejser til Singapore. Hun kommer i hus som tjenestepige hos et lidt forhutlet ægtepar og deres voksne, evnesvage søn og begår straks en kæmpe kulturel bommert ved at træde i noget aske reserveret til de døde. Vi er i den kinesiske syvende måned, den måned, hvor porten til helvede åbner sig og de døde færdes i blandt os. Snart begynder pigen at se spøgelser... mange spøgelser. Måske er jeg blevet blasert med hensyn til genren, for jeg må indrømme, at min koncentration flakkede to tredjedelen af filmen igennem, men så begynder nogle tilsyneladende løse brikker at falde på plads og plottet tager en virkelig ubehagelig retning. Slutningen er pokkers intens! Speedy Video har distribueret den dvd, jeg så og hvis print løb knap 90 minutter, i 1.85:1 widescreen.

P.S. Billedet af manden i trenchcoat og tonede briller på side 21 er *ikke* fra en giallo, men en Gartnernes Landspropaganda annonce, fundet i et gammelt ugeblad.

ROCKET RACCOON (fortsat fra side 18)

Nå, intet paradis er uden problemer og Hulk bliver (ufrivilligt som altid) hvirvlet ind i en magtkamp mellem den heltemodige vaskebjørn Rocket Raccoon og hans venner på den ene side og nogle lede muldvarpe og robotdræberklovne på den anden. Stridspunktet er *Gideons bibel* som afslører alle hemmeligheder om dyrenes verden, en bog som alle vil eje og ingen kan læse… kort og godt vinder de gode nok, men status quo bevares alligevel og Hulk suser videre, ud i rummet, på vej mod sin egen klode. (Det var i øvrigt fra næste historie af, at Bruce Banner omsider vandt kontrollen over sit andet jeg – ikke at det hjalp meget på livskvaliteten!)

Vaskebjørnens navn er naturligvis en reference til Beatles sangen "Rocky Raccoon" (en historie, hvor *Gideon's Bible* også spiller en vigtig rolle, for at der ikke skal være nogen tvivl), hvilket jeg fangede ved første læsning. (I senere historier *hed* den gæve vaskebjørn faktisk Rocky Raccon - indtil Apples advokater satte en stopper for de nykker – angivelig.) Der var dog også noget ved konceptet, der mindede mig om en science fiction roman, jeg kort forinden havde lånt på biblioteket, Clifford D. Simaks *Byen* (*City*, 1952, Hasselbalch Science Fiction, oversat af Jannick Storm, 1968). Romanen – som ret beset er en novelle-cyklus – fortæller om en verden, beboet af intelligente hunde. Jorden er den tabte hjemplanet og mennesket et gådefuldt væsen fra fortiden, omgivet af mange legender. Det er disse legender som hundene udveksler over kaminilden, gennem de lange nætter: Hvem var mennesket, hvad var dets andel, om nogen, i hundenes evolution og hvor forsvandt det hen? Der optræder også mutanter (mennesker), intelligente myrer – og robotter, i romanen.

Problemet ved en sådan *fornemmelse* anno 1983 var, at jeg ikke havde nogen mulighed for at efterprøve den. Og så glemte jeg det igen. Ryk frem til 2016, hvor jeg kom i tanke om det gamle spørgsmål på ny og googlede Simak og Rocket Raccoon. Og ja, jeg fik svaret, begravet dybt, dybt nede i kommentarfeltet til følgende hjemmeside: h*tp://www.supermegamonkey.net/chronocomic/entries/rocket_raccoon_1-4.shtml.*

"[Bill] Mantlo stated in Amazing Heroes #60 that the miniseries was inspired by Clifford Simak's SF novel "City"."

YES! Bedre sent end aldrig! (Både *Byen* og *Hulk* nr. 30 anbefales på det varmeste. *Guardians of the Galaxy* er vist også fed, men det må du ikke tage mit ord for.)

Eldorado kommer til Trinity

Scansati... a Trinità arriva Eldorado/Go Away! Trinity Has Arrived in Eldorado/ Pokerface m.fl, Italien 1972. Instr.: Joe D'Amato (Aristide Massaccesi, kred. som kameramand). Prod.: Dick Spitfire (Diego Spataro, kred. som instruktør). Scener fra bl.a. *His Name Was Pot* (*Il suo nome era Pot*, Italien 1971) instr. af Demofilo Fidani. Anmeldt udgave: DK lejevideo (Kino Video). Print titel: *Run Men... Eldorado is coming to Trinity*, Ca. 83 min., fullscreen.

Eldorado kommer til Trinity måtte udgå fra min store Demofilo Fidani feature i *Obskuriøst nr. 15*, hvor jeg ellers tacklede alt af den forkætrede spaghetti western trash instruktør. Et print var nemlig ikke sådan lige at opdrive. Nils Markvardsen og Hans Jørn Reimer blev siden sat på sporet og ved en fælles sammenkomst i Valby, for nylig, modtog jeg en kopi. Tak for det!

Kort om filmens tilblivelse: En ung, håbefuld D'Amato (før han blev sleaze konge) ville prøve kræfter med at instruere og fik ok til at genbruge materiale fra nogle Fidani westerns, til en rammehistorie. Fidani hjalp endda med manuskript og produktion. Bagefter syntes D'Amato, at resultatet var noget lort og lod hovedproducer Spataro om at tage skraldet. Altså ikke en ægte Fidani, men dog noget, der ligner.

Eldorado er en sveden røverhistorie om en korthaj og generel plattenslager, Duke (Stelvio Rosi) og hans buddy Sebastian Carter (Gordon Mitchell) som forsøger at svindle en formue fra Eldorado (kraftigt overspillet af Craig Hill), en skør og stinkende rig bandit, der holder hof som en anden solkonge. Læg til dette persongalleri Ringo Jones (Amerigo Castrighelli), et tvivlsomt bekendtskab fra fortiden og Juanita (Daniela Giordano), en lækker dulle som Duke vil i lag med. Kuppet gennemføres og så gælder det om at komme væk... Handlingen er rodet og sjusket, mens lydsporet domineres af tre ting: elendigt dubbet dialog, en gennemgående fortæller som forsøger at holde sammen på stumperne og et stenhårdt syrerockorkester! D'Amato leverer sin trademark zoom, mest markant i en scene til slut, hvor skurken sprænges i luften på bedste tegneseriemanér. *Eldorado* er kun 83 minutter lang (PAL), men føles længere pga. talrige fyldscener. Jeg har set værre – også fra Fidani & co. - og det er sjovt at gætte lånte scener, men alt i alt en lidt skuffende afslutning på bekendtskabet. Måske havde jeg i virkeligheden håbet, filmen ville være *dårligere*.

